

Liesbeth van Kempen

Nieuwe moorden in het noorden

De moord in het dorpshuis en

De moord in de cafetaria

DE FONTEIN

Moorden in het noorden – de serie

Annemiek is vanuit Blaricum verhuisd naar het dorpje Roggedorp/Roggedoarp in de provincie Friesland. Integreren is een uitdaging en daarom plaatst ze een oproep in de dorpskrant: 'Op zoek naar ondernemende Randstadse dames.' Twee vrouwen reageren: Fleur, verhuisd vanuit Amsterdam, en Dorien, een rasechte Utrechtse. De drie hebben meteen een klik. Wat ze niet konden vermoeden, is dat er diverse moorden op hun pad komen en ze zich al snel ontpoppen tot gedreven amateurdetectives.

De moord in het dorpshuis

‘Fleur!’

‘Waar ben je?’ roept Fleur vanaf de steiger.

‘In de kelder. Je moet echt even komen kijken!’

Fleur is in de grote zaal van het voormalige parochiehuis druk in de weer om de laatste oude delen van het systeemplafond los te trekken. Ze legt de klauwhamer neer en klimt behendig naar beneden vanaf de hoge steiger. Wanneer ze via de afgesleten stenen treden van de keldertrap in de vochtige en muffe ruikende ruimte aankomt, ziet ze hem nergens. ‘Paul?’ roept ze, terwijl ze aarzelend om zich heen kijkt. Elke keer wanneer ze de oude kelder van het parochiehuis uit 1787 betreedt, krijgt ze de kriebels. Ze houdt sowieso niet van afgesloten donkere ruimten, en zeker niet wanneer het ook nog eens een eeuwenoude kelder is die de sfeer ademt van een verleden dat in haar verbeelding weleens afschuwelijk zou kunnen zijn.

‘Hè, verdorie, waar ben je nou?’

Paul steekt zijn hoofd om een van de muurtjes die zich helemaal achterin bevinden. ‘Hier,’ roept hij, en hij wenkt haar. ‘Kom eens kijken. Je gaat je ogen niet geloven.’

‘Wat doe je dáár helemaal?’

Fleur baalt ervan dat ze zo ver de kelder in moet en met tegenzin laat ze de enige in- en uitgang achter zich. Zodra ze bij het muurtje aankomt, kijkt ze eerst om de hoek. Paul doet een stap naar achteren en wijst naar een gat in de muur.

‘Heb jij dat gat gemaakt?!’ vraagt Fleur verschrikt. ‘Jezus, Paul! Ik heb je gevraagd de boel te renoveren, niet te molesteren!’ Ondanks de vochtige kou in de kelder krijgt Fleur het er warm van.

‘Ja, sorry hoor, maar als ik een en ander op een verantwoorde manier moet renoveren én conserveren, is het wel van belang dat ik weet hoe de fundering van dit oude pand eraan toe is. Op zich valt die overigens reuze mee, maar de staat van de bakstenen in dit beperkte gedeelte van de muur was gek genoeg een stuk slechter dan die van de rest, dus ik móést ze wel verwijderen.’ Hij kijkt Fleur met grote ogen aan en schudt zijn hoofd, waarbij zijn bos rood krullend haar heen en weer beweegt. ‘Vanzelfsprekend heb ik dat op professionele wijze en heel voorzichtig gedaan.’ Hij duwt haar wat dichtër naar het gat toe en verschuift dan de grote bouwlamp, waardoor er meer licht in schijnt. ‘Kijk nou eerst maar eens door dat gat naar binnen, dan piep je wel anders!’

Fleur ademt diep in en weer uit voordat ze haar hoofd naar binnen steekt. Ze draait naar links en dan naar rechts en gruwet van de vele spinnenwebben en stofraggen.

Paul staat pal achter haar en schijnt met een zaklamp naar beneden. ‘Daar beneden! Zie je het?’

Fleur volgt de lichtbundel en ziet het dan opeens, waarbij ze haar ogen inderdaad bijna niet gelooft. Van schrik deinst ze achteruit en stoot haar hoofd. Ze draait zich om naar Paul en kijkt hem met grote ogen aan.

‘Is het wat ik denk dat het is?’ vraagt hij aan haar.

Fleur heeft slechts een vluchtige blik op iets geworpen wat er onheilspellend uitzag en ze hoopt dat het niet is wat ze dacht dat het was. ‘Wat denk jij dan dat het is?’ is haar wedervraag.

‘Een oud lijk,’ antwoordt Paul zonder enige twijfel.

Flours nieuwsgierigheid wint het van de afkeer die ze net voelde. Nadat ze eerst diep heeft ingeademd, steekt ze haar hoofd nogmaals door het gat en kijkt zo lang als haar ingehouden adem het toelaat. Zodra ze haar hoofd heeft teruggetrokken, blaast ze

met bolle wangen alle lucht weer uit. ‘Je hebt gelijk. Het lijkt ligt opgekruld, dus het hoeft niet per se een mens te zijn. Qua grootte zou het bijvoorbeeld ook een hond kunnen zijn.’

Paul steekt zijn hoofd weer door het gat. ‘Tenzij iemand de hond heeft aankleed, gok ik op een mens.’ Het klinkt gedempt vanuit de ruimte achter de muur, die iemands graf blijkt te zijn.

‘Jeetje, wat erg. Is het een man of een vrouw?’

Een tijdje blijft het stil. ‘Het lichaam ziet er behoorlijk uitgemergeld en uitgedroogd uit, dus het ligt hier waarschijnlijk al een tijdje, Fleur.’ Hij trekt zijn hoofd terug uit het gat. ‘Laten we het voor nu houden op genderneutraal.’

‘We moeten de politie bellen. Wat of wie het ook is, en hoe oud het lichaam ook mag zijn, diegene is niet voor de lol achter een muur gekropen.’

Paul bedenkt opeens iets. ‘Maar misschien wel door iemand ingemetseld. De stenen die ik heb verwijderd zagen er overduidelijk anders uit dan de rest.’ Hij zet grote ogen op. ‘In de middeleeuwen zijn er bosjes mensen levend ingemetseld, wist je dat? Vooral overspelige vrouwen.’

‘Ja, natuurlijk, het zouden eens geen vrouwen zijn die op die manier hun “welverdiende loon” kregen,’ moppert Fleur, en ze haalt haar telefoon tevoorschijn.

‘Ga je Fenna bellen?’ wil Paul weten.

‘Nee. Ze is vandaag in Amsterdam, in verband met haar opleiding tot rechercheur. En juist vandaag zijn daar wat forensisch rechercheurs van het NFI ter plaatse, dus qua “dagje meelopen in het veld” valt ze met haar neus in de boter.’

‘Dan had ze beter in haar eigen dorpje een dagje met ons kunnen meelopen,’ zegt Paul gekscherend.

‘Zeg dat wel! Echt Paul, ik woon nu een paar jaar in Roggedorp en geloof het of niet, er zijn sindsdien al meerdere moorden gepleegd.’

‘Hier?’ reageert haar Amsterdamse vriend vol ongeloof, waarbij zijn stem de hoogte in schiet. ‘In dit idyllische dorpje op het platteland?’

Fleur knikt.

‘Eerder een *Midsummer Murders*-dorpje, dus. Hoe is het mogelijk!’

‘En het is dus niet alleen iets van deze tijd, maar waarschijnlijk al een paar eeuwen geleden begonnen.’

‘Zou er ooit een vloek over jouw lieflijke dorpje zijn uitgesproken?’ vraagt Paul. Hij kijkt gespeeld schichtig om zich heen. ‘Had dat eerder gezegd.’

‘Natuurlijk niet,’ is Fleurs reactie. ‘Maar het is op z’n minst macaber te noemen, dat wel.’

‘Je had beter gezellig in Amsterdam kunnen blijven.’

Fleur toetst 112 in en met een ernstig gezicht legt ze de telefoon tegen haar oor.

Niet veel later is de ingang van het dorpshuis door middel van politielinten afgeschermd en is het er een drukte van jewelste. Wat later arriveren ook de medewerkers van het NFI in hun witte pakken, en een zwarte bestelbus staat voor de deur om het ‘oude lijk’ af te voeren.

Steeds meer dorpsgenoten komen een kijkje nemen, maar ze worden door een jonge agent streng toegesproken en op afstand gehouden. Ook Fleur en Paul moesten van hem op de recherche wachten, en in afwachting daarvan hebben ze plaatsgenomen op een houten bankje dat tegen de witgepleisterde voorgevel van het voormalige parochiehuis staat. Het eeuwenoude pand bevindt zich aan een grachtje, waarin het water kabbelend zijn weg volgt om uiteindelijk te worden opgenomen in een van de Friese meren.

Fleur plukt ter afleiding wat aan een van de vele rode geraniums die in een grote plantenbak op de vensterbank staan. Zwijgend staren ze naar de kleine jachten en zeilboten die traag voorbijvaren. Sommige vakantiegangers zwaaien naar hen, maar Fleur en Paul zwaaien niet terug, nog te zeer aangedaan door wat Paul gevonden heeft.

Fleur is niet alleen geschokt door de vondst van het lijk achter de muur, maar baalt er ook van. Ze was in haar nopjes geweest

met de grote renovatieklus in opdracht van het bestuur van Plaatselijk Belang Roggedorp. Voor haar klusbedrijf niet alleen financieel gezien een aantrekkelijke klus, maar ook een leuke uitdaging: het opknappen van alle binnenruimten in de oude parochie die in de jaren zeventig op provisorische wijze was omgebouwd tot dorpshuis. Als eenpitter en ervaren klusvrouw kon ze het met gemak alleen aan, maar omdat het een eeuwenoud monument betreft, leek het haar wel zo verstandig om een specialist op dat gebied in te schakelen: Paul Hofman, een goede vriend van haar die ze al jaren kent. Ze leerde hem kennen tijdens de driejarige opleiding tot Allround Timmerman, waarvan bleek dat ze die allebei volgden als omscholing. Daardoor waren ze allebei wat ouder dan de overige leerlingen en dat schepte een band die uitgroeide tot een hechte vriendschap. Met het diploma op zak zette Fleur meteen haar eigen klusbedrijf op. Paul wilde zich specialiseren in de conservering en restauratie van oude panden en monumenten, en studeerde daarvoor nog een aantal jaren door aan de Universiteit van Amsterdam. De vriendschap bleef, met als bijkomend voordeel dat ze elkaar over en weer zo nu en dan hielpen aan goedbetaalde klussen.

Zodra Fleur de auto van rechercheur Fokke van de Berg herkent, kijkt ze toe als hij parkeert en vervolgens met zijn zeker een meter negentig hun kant op komt lopen. Ze slaakt een diepe, vermoeide zucht.

De rechercheur gaat wijdbeens voor hen staan en kijkt op hen neer. ‘Zo, Fleur Boogaard, zeker bij toeval weer eens een lijk gevonden?’ Fokke glimlacht schamper en zet zijn handen in zijn zij. ‘Het begint onderhand wel op te vallen.’

Paul ziet de rode bloemblaadjes in Fleurs handen in versneld tempo versnipperd op de grond vallen en hij kent haar goed genoeg om te weten waarom. Hij staat op en steekt zijn hand uit naar de in zijn ogen wat stuurse man. ‘Paul Hofman. Ik heb uw naam niet goed verstaan, geloof ik,’ zegt hij, en hij glimlacht er vriendelijk bij.

Fokke kucht en steekt aarzelend zijn hand uit. ‘Fokke van de

Berg, recherche. Korps Heerenveen,' antwoordt hij kortaf.

Paul geeft hem een stevige handdruk. 'U bent verkeerd geïnformeed, rechercheur Van de Berg,' zegt Paul nog steeds vriendelijk. 'Niet Fleur maar ik heb het stoffelijk overschot van de onfortuinlijke man of vrouw achter de muur gevonden.'

'O.' Fokke schraapt zijn keel en haalt een notitieblokje uit de binnenzak van zijn grijze colbert tevoorschijn. Pas na het omslaan van tientallen velletjes papier vindt hij waar hij naar op zoek was. 'Eh, ja, dat is correct.' Hij kijkt Paul aan en fronst. 'En u bent?' Hij kijkt afwisselend van Paul naar Fleur en weer terug.

'Zoals ik al zei: mijn naam is Paul Hofman. Ik werk samen met Fleur aan de renovatie van het dorpshuis; zij doet de grote klussen en als professioneel restaurateur zorg ik voor het fijnere priegelwerk.'

Fokke schraapt zijn keel maar weer eens en richt zich tot Fleur. 'Dus jij hebt dat gat in de muur geslagen?'

Het is geen vraag maar een constatering, zoveel is Fleur wel duidelijk. 'Nee,' antwoordt ze dan ook nadrukkelijk.

'Niet? Maar...'

'Enig idee hoelang jullie hier nog bezig zijn, Fokke?' vraagt hij joviaal, en Paul gebruikt daarbij heel bewust de voornaam van de rechercheur. 'We hebben namelijk een vrij strak schema.' Hij blijft Fokke vriendelijk aankijken.

Fokke klappt zijn notitieboekje dicht en overweegt Paul erop te wijzen dat je een rechercheur niet bij de voornaam dient aan te spreken. Maar net als hij daar een aanzet toe doet, wordt hij overstemd door het geluid van de ratelende motor van een auto die met een noodgang het grachtje op rijdt en al slippend gevaarlijk dicht bij de kade tot stilstand komt.

De moord in de cafetaria

Het is zes uur 's avonds en het is donker en koud. In het 'centrum' van het dorpje Roggedorp glibbert Dorien over de kasseien langs het enige grachtje dat het dorp rijk is. Een dun laagje bevroren sneeuw maakt de kasseien bijna net zo glad als de beroemde wedstrijdbanen van schaatsarena Thialf in Heerenveen. Voor de zekerheid heeft Dorien de afgetrapte, zilverkleurige snowboots van wijlen haar man Herman aangetrokken, die haar veel te groot zijn. Dat zorgt ervoor dat haar voeten bij elke stap binnen in de laarzen iets naar voren schuiven, waardoor ze heel toepasselijk eerder schaatst dan loopt. Los van het feit dat ze geen enkel damesmodel snowboot heeft kunnen vinden dat groot genoeg is voor de omvang van haar kuit – wat volgens Dorien alles te maken heeft met de gespierdheid ervan – kan ze het nog steeds niet over haar hart verkrijgen om Hermans afgetrapte exemplaren bij het grofvuil te zetten.

Bij de T-splitsing een stukje verderop, waar het nog niet bevroren water onderdoor kabbelt, ziet ze haar favoriete witte pandje opdoemen. Op de voorgevel prijkt in grote, groene neonletters een creatieve versie van het woord *cafeteria* – bedacht door eigenaar Arie Venema zelf: *cafetARIEa*. De pui is voor de gelegenheid versierd met veelkleurige kerstlampjes, die als een malle random knipperen, om er zo nu en dan abrupt mee te stoppen en dan toch weer aan te gaan. Dorien haalt opgelucht adem: haar patatje oorlog is nabij. *Nog een paar meters zwoegen,*

maar dan heb je ook wat, spreekt ze zichzelf moed in. Naast de ingang van de cafetaria staat een kleine kunstkerstboom waarvan niet alleen de gedecimeerde dennennaalden hun beste tijd hebben gehad, ook de stuk of vijf zilveren kerstballen die verspreid door het armetierige plastic boompje hangen stellen niet veel meer voor.

Dorien duwt de deur open en geniet niet alleen van de weldadige warmte die haar tegemoetkomt, maar ook van de geur van dampend frituurvet. Een paar keer ademt ze diep in en uit en glimlacht gelukkig. Pas dan ziet ze de enige klant in de zaak, zittend op een oude hoge barkruk die voor een zijmuurtje staat.

‘Je mag mij midden in de nacht wakker maken voor een broodje bal. Zolang het maar niet de ballen van de patatboer zijn,’ zegt ze tegen de vrouw op de barkruk. Dorien moet hard lachen om haar eigen grap, de vrouw op de barkruk absoluut niet. ‘Wat jij, Gerrie?’ zegt Dorien desondanks joviaal en ze geeft haar een speelse por. ‘Wat jij, zei ik!’ herhaalt ze dwingend.

Gerrie kijkt haar vanonder een grote, lichtgrijze muts – een oversized gebreide pet – schichtig aan en trekt zwijgend haar lange, donkergrijze regenponcho strakker om zich heen.

Dorien kijkt misprijzend naar de poncho. ‘Dat ding is nu toch veuls te koud?’

Gerrie doet net alsof ze het niet hoort en kijkt demonstratief naar buiten.

‘Dan niet,’ mompelt Dorien, terwijl ze op de toonbank afstapt, waar overigens niemand achter staat. ‘Arie!’ roept ze luidkeels. Ze is hier kind aan huis, en zij en Arie hebben wel een lijntje. Volgens Dorien dan. Er volgt geen reactie en omdat ze dat niet van hem gewend is, roept Dorien zijn naam nog een keer, maar wederom zonder resultaat. Ze draait zich om naar Gerrie. ‘Weet jij waar die ouwe rukker is?’

Gerrie schudt overdreven met haar hoofd, waarbij haar poncho een piepend en krakend geluid maakt.

‘Maar jij zit hier toch op je bestelling te wachten, of niet soms?’

‘Ik heb niets besteld.’

‘Wat doe je hier dan?’

‘Eh, wachten tot ik iets kan bestellen.’

Dorien staart Gerrie een tijdje aan en draait zich dan om. Met een wild gebaar trekt Dorien de door haar zelf gehaakte muts van haar hoofd en kwakt hem op de toonbank. ‘Jezus, het is hier stervensheet!’ Ze draait zich weer om naar Gerrie. ‘Heb je Arie wel gezien dan?’

‘N-nee.’

Dorien trekt de lange rits van haar groene, gewatteerde winterjas naar beneden, die eerder aandoet als een extra large slaapzak. ‘Hoelang zit je hier dan al te wachten?’ vraagt ze ondertussen, waarbij haar stem de hoogte in schiet.

Gerries hand schiet zo snel naar voren door een voor het oog verborgen opening in de poncho, dat Dorien van schrik een stap achteruit doet. Met samengeknepen ogen tuurt Gerrie naar het grote horloge om haar pols. ‘Achtentwintig minuten.’

‘Wát? Je zit hier al een halfuur op die kruk te wachten en je hebt Arie nog niet gezien?’ Dorien tikt tegen haar voorhoofd. ‘Dan ben je toch echt wel van de pot gerukt, hoor.’

Gerries hand verdwijnt weer net zo snel onder de poncho. ‘Ik weet niet over wat voor pot je het hebt, maar ik ben nergens vanaf gerukt,’ reageert ze bijna fluisterend.

Dorien opent haar mond, maar besluit het erbij te laten. Wanneer ze Gerrie in haar eeuwige poncho in het dorp tegenkomt, vindt ze de vrouw altijd een beetje een aparte. Dorien trekt haar winterjas aka kingsize slaapzak uit en gooit hem op de barkruk naast die waar Gerrie op zit; het enige meubilair in de kleine, sobere cafetaria. Dan duwt ze het piepende, geel geverfde houten klapdeurtje open dat dienstdoet als afscheiding tussen het cafetariagedeelte en de werkruimte achter de toonbank. ‘Ik ga wel effe op zoek naar Arie Bombarie. Is-ie nou helemaal gek geworden!’ zegt ze meer tegen zichzelf dan tegen de vrouw met de poncho.

Gerrie blijft zitten waar ze zit.

Zo sjofel en aftands als de inrichting van de cafetaria vóór de

toonbank is, zo professioneel en blinkend schoon is de ruimte erachter, die voor klanten onzichtbaar is. Roestvrijstalen horeca-apparatuur glimt Dorien tegemoet en ze vindt alles er zelfs als nieuw uitzien. Omdat Arie nergens te bekennen is, loopt Dorien verder. Ze opent de deur naar een bijkeukentje, want ze weet dat hij daar vaak zijn peukie rookt. Zodra ze een voet over de drempel zet, ziet ze Arie over een grote pan gebogen staan die op een oud vierpits gasfornuis staat en waarvan de inhoud luid staat te pruttelen. Dorien geeft hem een tik op zijn billen. 'Hé, ouwe patatbakker, ga jij es effe heel snel een patatje oorlog in mekaar flansen voor je beste klant!'

Arie verroert zich niet. Dorien gaat naast de forse man staan en ziet dat hij niet over de pan gebogen staat, maar er met zijn hoofd in hangt, terwijl kokende tomatensoep er lustig op los borrelt. Zijn grote handen liggen op het gasfornuis, waarbij zijn vingers krampachtig verstrengeld zijn in de gietijzeren pannendragers. 'Krijg nou tietten!' roept Dorien en in een reflex draait ze onmiddellijk het gas uit. Kreunend en steunend probeert ze eerst de handen van de man los te trekken en als dat niet lukt, pakt Dorien hem van achteren beet. Ze slaat haar armen om zijn middel, die door de enorme omvang van Aries buik niet verder komen dan zijn flanken. Ze grijpt zich vast in zijn trui en gaat er met haar volle gewicht aan hangen. Maar Arie is loodzwaar en zijn enorme lijf geeft geen centimeter mee. Dorien laat hem los. 'Gerrie! Gerrie, kom hier!' roept ze zo hard als ze kan. Omdat er geen reactie volgt, dribbelt ze richting de toonbank. 'Gerrie! Ben je doof of zo? Kom hier!' Vanachter de toonbank ziet ze dat Gerrie niet meer op de kruk zit en dat de deur op een kier staat.

Vloekend en tierend loopt Dorien terug naar het bijkeukentje en bij binnenkomst struikelt ze bijna over Arie. Door haar gesjor is hij alsnog spontaan uit de soeppan gegleden. Hij zit op de grond en zijn bovenlijf leunt tegen de muur. Zijn armen steken vanaf zijn ellebogen omhoog en in beide handen heeft hij nog steeds een gietijzeren pannendrager vast. Zodra ze een blik op zijn gezicht werpt, slaat Dorien van ontzetting beide handen

voor haar mond. Aries gelaat is niet alleen knaloranje van de tomatensoep, maar ook volledig opgezwollen en zit onder de dikke, geeloranje blaren. Hij staart met uitpuilende, matwitte ogen voor zich uit. Dit lugubere plaatje zorgt ervoor dat Dorien snel naar de ruimte ernaast sprint om daar luidruchtig over te geven in de gootsteen. Ze veegt haar mond af en kijkt een tijdje bedenkelijk voor zich uit. Na een keer diep te hebben ingeademd en weer uit, komt ze in actie. Ze gaat op zoek naar een telefoon, die ze in eerste instantie niet kan vinden. Uiteindelijk ontdekt ze een grijs PTT-toestel uit het jaar kruik dat aan de muur achter de toonbank bevestigd is. Dorien kent maar één telefoonnummer uit haar hoofd en met trillende wijsvinger drukt ze op de vette vierkante knopjes.

Fleur staat onder de douche wanneer haar telefoon gaat. Fenna wil zich net omkleden in de slaapkamer en zonder op te nemen loopt ze met Fleurs telefoon de badkamer in.

‘Serieus, Fleur? Tammy Wynette als beltoon? En dan ook nog D-I-V-O-R-C-E.’ Fenna schiet in de lach. ‘Moet ik me zorgen maken, schat?’

Fleur opent de glazen deur van de douche en kijkt haar breed glimlachend aan. ‘Wie is het?’

Tammy zingt nog steeds uit volle borst terwijl Fenna op het schermpje kijkt. ‘Dorien.’

‘Zeg maar tegen haar dat ze niet zo ongeduldig moet zijn; we hebben afgesproken dat we haar over een uur zouden ophalen.’ Fleur sluit de douchedeur weer.

Fenna loopt terug naar de slaapkamer en zodra ze opneemt houdt ze de telefoon na een seconde snel een stukje bij haar oor vandaan. ‘Dorien, je schreeuwt weer eens. Kan het wat zachter?’ roept ze naar het toestel. Pas dan houdt ze de telefoon weer tegen haar oor. Na een tijdje naar Doriens relaas te hebben geluisterd, grijpt Fenna in. ‘Ho! Stop! Ik kan er geen touw aan vastknopen. Zei je nou dat ene Arie Bombarie met zijn hoofd in een pan met tomatensoep hing, waarvan hij beweert dat die vers gemaakt

wordt van zelfgekweekte tomaten, maar dat het volgens jou kant-en-klare poedersoep is van de groothandel en altijd vol klonten zit? En dat je honger hebt als een paard terwijl een of andere Gerrie in haar eeuwige regenponcho al een halfuur op een barkruk op een patatje oorlog zit te wachten?

Fenna houdt de telefoon snel weer bij haar oor vandaan. 'Ik versta je niet omdat je schreeuwt, roeptoeter!' schreeuwt Fenna terug, en ze zet de telefoon op de speaker. 'Herhaal alles nog eens, maar dan met wat minder decibellen. Minder decibellen, Dorien! Daarmee bedoel ik dat je wat zachter moet pra... Wat zeg je?! Wie? Arie van de cafetaria?' Fenna ploft neer op de rand van het bed. 'Hij hangt nog steeds in die pan met soep? Niet? Op de grond? Is hij gestruikeld of zoiets? O, hij beweegt niet meer. Misschien is hij bewusteloos?' Fenna begint zich zorgen te maken en staat op. 'Voel zijn pols eens.' Ze wacht af. 'Geen pols? O, een zwakke. Wat? Je weet het niet zeker?' Dorien begint weer te schreeuwen, maar Fenna schreeuwt er nu dwars doorheen. 'Bel 112 en blijf waar je bent, ik kom eraan. Nee, Dorien! Niets aanraken en alles laten zoals het is. Wat? Nee! Je gaat níet nog even snel een frikandelletje frituren terwijl je wacht! Ben je nou helemaal gek geworden!' Fenna verbreekt de verbinding en kwakt Flours telefoon op het bed. Ze steekt haar hoofd om de hoek van de badkamerdeur. 'Ik moet snel even weg. Leg het later wel uit.'

Fleur heeft net haar haar ingezeept. 'Maar we gaan zo naar Annemiek voor een uitgebreid kerstdiner met zeven gangen! Het arme mens is al dagen bezig met de voorbereidingen!' roept ze.

'In Roggedorp zou het in het ergste geval ook zomaar weer een plaats delict kunnen zijn,' zegt Fenna zonder verdere uitleg. Ze draait zich om en terwijl ze de gang in rent, grist ze haar ski-jack van de kapstok.

'Wat zeg je nou?' roept Fleur haar na, terwijl ze poedelnaakt en met een hoofd vol schuimende shampoo de gang in loopt. 'Is Annemieks huis een plaats delict?!'

Maar Fenna is de deur al uit.

Eerder verschenen van Liesbeth van Kempen:

Gevaarlijk spel

Verpest

Moorden in het noorden-serie

De moord in het hertenkamp

De moord op het dorpsfeest

De moord op de mollenman

De moord op de tennisbaan

De moord in het dorpshuis

De moord in de cafetaria

De eerste moorden in het noorden (bundeling deel 1 en 2)

Meer moorden in het noorden (bundeling deel 3 en 4)

Eerste druk december 2025

Copyright © Liesbeth van Kempen

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Dit is een bundeling van delen vijf en zes in de serie Moorden in het noorden:

De moord in het dorps huis en *De moord in de cafetaria*

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Unsplash

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

ISBN 978 90 261 8446 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.